

Какво прави човѣкъ, когато минава презъ нѣкаква опасностъ? Той затваря очитѣ си — страхъ го е да гледа. Когато минава отъ едно състояние въ друго, човѣкъ трѣбва да бжде съ отворени очи, отъ нищо да не се страхува. Само така страхътъ ще го напусне. Дето влѣзе животътъ, страхътъ отстъпва. Когато противоречията изчезнатъ, страхътъ отстъпва мѣстото си на любовта. Щомъ си отиде любовта, страхътъ заема мѣстото ѝ. Страхътъ показва, че въ човѣшкия животъ има нѣкаква дисхармония. Страхътъ показва още отклоняването на човѣка отъ правия пътъ. Колкото по-голѣмъ е страхътъ, толкова по-голѣмо е отклоняването на човѣка. Престѣпниците сж крайно страхливи, но се показватъ смѣли. Въ сжщностъ тѣ иматъ голѣмъ вжтрешенъ страхъ.

Страхътъ е общъ за всички хора, за всички живи сжщества. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не изпитва страхъ: апашътъ краде, но страхъ го е; учителътъ преподава, но се страхува да не направи нѣкаква погрѣшка. Малко или много, всички хора се страхуватъ. Когато нѣкой казва, че не е страхливъ, това значи, че е разуменъ. И разумниятъ е страхливъ, но понеже дава предимство на разумността, страхътъ остава на последно мѣсто.

Следователно, когато доброто вземе надмощие въ човѣка, страхътъ отстъпва. На мѣстото на страха иде любовта. Дето е любовта, тамъ е животътъ. Дето е животътъ, тамъ